
Základní listiny Zikmunda Lucemburského na církevní statky (1420–1437)

Stanislav Bárta

FILOZOFICKÁ FAKULTA
MASARYKOVA UNIVERZITA

#457

OPERA FACULTATIS PHILOSOPHICAE
UNIVERSITATIS MASARYKIANAE

SPISY FILOZOFICKÉ FAKULTY
MASARYKOVY UNIVERZITY

muni
PRESS

nd silberm gefesse die
nserem tiefste und unse
immer und zu ande
nseren sachen gehorett
aben Genomen hatte

Zástavní listiny Zikmunda Lucemburského

na církevní statky (1420–1437)

Stanislav Bárta

#457

FILOZOFICKÁ FAKULTA
MASARYKOVA UNIVERZITA

BRNO 2016

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Bárta, Stanislav

Zástavní listiny Zikmunda Lucemburského na církevní statky (1420-1437) / Stanislav Bárta. – Vydání první. – Brno : Filozofická fakulta, Masarykova univerzita, 2016. – 302 stran. – (Spisy Filozofické fakulty Masarykovy univerzity, ISSN 1211-3034 ; 457)

Anglické resumé

ISBN 978-80-210-8459-9

929.731 * 27-747:347.21 * 347.28 * 930.2:003.074 * (437.3) * (430)

- Zikmund Lucemburský, český a uherský král a římský císař, 1368-1437

- 15. století

- 1420-1437

- panovníci – Česko – 15. století

- panovníci – Svatá říše římská – 15. století

- církevní majetek – Česko – 15. století

- zástavní právo – Česko – 15. století

- listiny – Česko – 15. století

- monografie

930 - Historická věda. Pomocné vědy historické. Archivnictví [8]

Recenzovali: prof. PhDr. Jaroslav Čechura, DrSc. (Univerzita Karlova)

Mgr. Robert Novotný, Ph.D. Centrum medievistických studií Akademie věd ČR

Mgr. Tomáš Borovský, Ph.D. (Masarykova univerzita)

Monografie vznikla v rámci projektu Zikmundova strana v husitských Čechách GA ČR č. 15-14758S.

Vyobrazení na první straně obálky:

Český král Václav IV. posílá posla s listem římskému králi Zikmundovi; vyobrazení z rukopisu kroniky Eberharda Windeckeho z dílny Diebolda Laubera (ÖNB/Wien, Cod. 13975, fol. 72r).

© 2016 Masarykova univerzita

ISBN 978-80-210-8736-1 (online : pdf)

ISBN 978-80-210-8459-9 (brožovaná)

ISSN 1211-3034

DOI: 10.5817/CZ.MUNI.M210-8459-2016

„Popravdě řečeno jsou totiž dva způsoby, jak se stát moudrým. První možnost je cestovat po světě a vidět na vlastní oči ze všeho, co Bůh stvořil, co nejvíc. Druhá možnost je zapustit kořeny na určitém místě a co nejdůkladněji všechno kolem pozorovat. Problém je jenom v tom, že je naprosto vyloučené uskutečňovat oba způsoby zároveň.“¹

Laskavý čtenáři, doufám, promine, že jsem na samý počátek této knihy zařadil fiktivní beletristickou promluvu jednoho ze Svatých tří králů Kašpara, kterou pronesl během neuvěřitelného putování k betlémským jeslím. Kašparův výrok však pro mě ukrývá hluboký osobní rozměr zahrnující i příběh vzniku předkládané práce. Po roztěkaném putování po širokých pláních badatelských záměrů jsem se nakonec rozhodl zapustit kořeny do hlubiny jednoho tématu s přesvědčením, že pouze důkladná analýza může posunout jeho poznání o krůček dál. Jak dlouhý to bude krok a zda bude učiněn smysluplným směrem, zůstává již na čtenáři.

Na počátku této práce stála jedna zcela neznámá zástavní listina Zikmunda Lucemburského na chotěšovské městečko Stod, kterou objevil při svých archivních cestách po západních Čechách kolega Petr Elbel v jednom z novověkých chotěšovských kopiířů uložených v tepelském archivu. Svůj objev mi velkoryse přenechal s tím, že v rámci výzkumných úkolů při zpracování zástavních listin Zikmunda Lucemburského na brněnském pracovišti Regest Imperii můžu připravit krátkou materiálovou studii, která listinu uvede do obecného historického povědomí. Původně zamýšlená edice s komentářem však postupně přerostla v analýzu všech Zikmundových zástavních listin na statky chotěšovského kláštera, neboť nalezená listina byla v mnoha ohledech zajímavá a zcela nezapadala do dosavadního obrazu Zikmundovy zástavní politiky. Odtud byl již pouze krok k disertační práci, která se

1 Jostein GAARDER, *Kouzelný kalendář. Podivuhodné putování do Betléma*. Kostelní Vydří 2002, s. 59.

stala základem tohoto rukopisu. Některé její pasáže či závěry již měla badatelská veřejnost možnost zaznamenat v několika dílčích samostatných studiích. Práce nyní poprvé vychází jako celek a není to pouze vítaná příležitost ke smazání dva roky starých stop chvatného dokončování. Díky projektu GA15-14758S Zikmundova strana v husitských Čechách bylo možné doplnit kapitolu o zástavách statků zbraslavského kláštera, provést celkovou revizi textu a zapracovat řadu zjištění vzešlých z prosopografických výzkumů a debat s kolegy.

Na tomto místě se sluší poděkovat těm, kteří nejenom zásadně ovlivnili moji badatelskou cestu, ale setkání s nimi znamenala nečíslná i inspirativní střetnutí s různorodou životní moudrostí. Mnozí z nich ani netuší, nakolik zasáhli do mé cesty. S vědomím toho, že nelze jmenovat všechny, bych rád vyjádřil své díky Liboru Janovi, Martinu Wihodovi, Daliboru Havlovi, Tomáši Borovskému, Přemyslu Barovi, Nadě Štachové, Robertu Antonínovi, Michaela Antonín-Malaníkové, Demeteru Malaťákovi, Davidu Kalhousovi, Robertovi Novotnému, Lukáši Reitingeovi, Lence Janošové, Pavlu Pumplovi a Jiřímu Knapovi. Tento výčet chci uzavřít poděkováním kolegovi ze zikmundovských projektů Petru Elbelovi, bez jehož podpory by nejenom tato práce patrně nikdy nevznikla.

Zvláštní prostor a dík náleží Anně, Aničce a Jáchymovi, kteří se zájmem, shovívavostí, nadhledem a neutuchající nadějí sledovali mé směřování k cíli. A to i v době, kdy již jednou uzavřený rukopis byl znovu vytažen na světlo, podrobován dalším řezům, vylepšením a změnám.

OBSAH

I. ÚVOD	11
II. PRAMENY A LITERATURA	15
II. 1 Prameny ke studiu (nejen) Zikmundových zástav	15
II. 2 Od zástav přes sekularizaci k privatizaci a zase zpátky	21
III. ZÁSTAVNÍ LISTINY ZIKMUNDA LUCEMBURSKÉHO NA CÍRKEVNÍ STATKY (1420–1437)	34
III. 1 Pátrání po nejstarší Zikmundově zástavní listině na církevní statky	35
III. 2 Zikmundovy zástavní listiny na církevní statky do října 1420	45
III. 3 Zikmundovy zástavní listiny na církevní statky v letech 1420–1422	50
III. 3. 1 Formulář a ustanovení zástavních listin 1420–1422	50
III. 3. 2 Rádci, relátoři, hejtmané a žoldnéři	52
III. 3. 3 Zajištění dluhů, zástavní sumy a hodnota statků	56
III. 3. 4 Dílčí shrnutí zástav na církevní statky v letech 1420–1422	58
III. 4 Od odvolání zástav církevních statků po císařská kompaktáta	58
III. 4. 1 Odvolání zástav statků církevních institucí v Norimberku 23. srpna 1422	59
III. 4. 2 Dopady odvolání zástav církevních statků na Zikmundovu zástavní praxi	64
III. 4. 3 Zástavní listiny na církevní statky v letech 1422–1436	70
III. 5 Zástavy na církevní statky v letech 1436–1437	73
III. 5. 1 Úmluvy uzavírající revoluci a otázka církevních statků	73
III. 5. 2 Ustanovení zástavních listin na církevní statky v letech 1436–1437	78

III. 5. 3	Zástavy církevních statků jako stabilizační nástroj	84
III. 5. 4	Dílčí shrnutí zástav na církevní statky z let 1436–1437 a otázka jejich revize	90
IV. ZIKMUNDOVY ZÁSTAVNÍ LISTINY NA STATKY VYBRANÝCH KLÁŠTERŮ		
	KLÁŠTERŮ	93
IV. 1	Zástavy statků chotěšovského kláštera	94
IV. 1. 1	Zástavy klášterní berně a klášterních statků do roku 1419	95
IV. 1. 2	První zástavy Zikmunda Lucemburského 1420–1422	98
IV. 1. 3	Odvolání zástav 1422, zástavy následujících let a snahy probošta Petra o jejich revizi	107
IV. 1. 4	Zikmundovy zástavy na chotěšovské statky 1436–1437	113
IV. 1. 5	Další osudy Zikmundových zástav na chotěšovské statky	114
IV. 2	Zástavy na statky zbraslavského kláštera	118
IV. 2. 1	Konfirmace klášterních zástav 1420–1421	119
IV. 2. 2	Zástavy zbraslavských statků 1420–1422	121
IV. 2. 3	Odvolání zástav zbraslavských statků 1422	124
IV. 2. 4	Zástavy zbraslavských statků z let 1436–1437 a jejich další osudy	125
IV. 3	Shrnutí	130
V. ZÁVĚR		
		133
VI. SUMMARY		
	The Deeds of Pledge of Sigismund of Luxembourg for the Church Estates (1420–1437)	139
VII. PŘÍLOHY		
	Příloha č. 1: Katalog zástavních listin Zikmunda Lucemburského na církevní statky.	144
	Příloha č. 2: Porovnání vybraných formulářových částí nejstarších dochova- ných zástavních listin Zikmunda Lucemburského na církevní statky.	243
	Příloha č. 3: Přehled listin Zikmunda Lucemburského z 23. srpna 1422, kterými odvolává zástavy statků církevních institucí.	244
	Příloha č. 4: Edice formuláře listin z 23. srpna 1422, kterými Zikmund Lucemburský odvolal zástavy statků církevních institucí.	247
	Příloha č. 5: Edice listiny Zikmunda Lucemburského z 23. srpna 1422, kterou odvolává zástavy statků plaského kláštera.	250
	Příloha č. 6: Edice německého překladu listiny Zikmunda Lucemburského z 23. srpna 1422, kterou odvolává zástavy statků kláštera Osek.	252

Příloha č. 7:	Edice listiny Zikmunda Lucemburského z 13. října 1430, kterou odvolává zástavy statků plaského kláštera pro Bedřicha a Hanuše z Kolovrat.	253
Příloha č. 8:	Edice falza listiny pro Václava Sekáče z Újezdce hlásící se ke 2. lednu 1421.	255
Příloha č. 9:	Edice Zikmundovy confirmace na zástavu městečka Stod. . .	256
Příloha č. 10:	Grafické znázornění četnosti zástav Zikmunda Lucemburského v jednotlivých letech dle předmětu zástavy. . .	258
Příloha č. 11:	Obrazové přílohy	259
VIII. SOUPIS PRAMENŮ A LITERATURY		268
	Nevydané prameny	268
	Archivní pomůcky, katalogy a průvodci	269
	Vydané prameny	269
	Literatura	271
	Internetové zdroje	279
	Seznam zkratk	280
IX. JMENNÝ A MÍSTNÍ REJSTŘÍK		282

I. ÚVOD

V posledních dvou desetiletích minulého tisíciletí jsme mohli sledovat vzrůstající zájem evropských historiků o římského císaře a uherského a českého krále Zikmunda Lucemburského. Soustředěná pozornost badatelů, která zcela oprávněně trvá dodnes, dala vzniknout vícero monografiím o jeho osobnosti a vládě² a několik konferencí zmapovalo různé aspekty jeho působení v pozdně středověké Evropě.³ V roce 2004 navíc vídeňské pracoviště Regest Imperii přikročilo k novému zpracování regestů listin a listů císaře Zikmunda, čímž se otvírají další možnosti ke studiu.⁴ Nejnovějším výrazem neutuchajícího zájmu o zikmundovská témata se stalo v roce 2014 zorganizování samostatné několikadílné sekce na International

2 Vyběrově Elemér MÁLYUSZ, *Kaiser Sigismund in Ungarn 1387–1437*, Budapest 1990; Sabine WEFERS, *Das politische System Kaiser Sigismunds*, Stuttgart 1989; Wilhelm BAUM, *Kaiser Sigismund. Hus, Konstanz und Türkenkriege*, Graz 1993; Jörg K. HOENSCH, *Kaiser Sigismund. Herrscher an der Schwelle zur Neuzeit 1368–1437*, München 1996.

3 Opět výběrově Josef MACEK – Ernő MAROSI – Ferdinand SEIBT (edd.), *Sigismund von Luxemburg. Kaiser und König in Mitteleuropa 1387–1437. Beiträge zur Herrschaft Kaiser Sigismund und der europäischen Geschichte um 1400*, Warendorf 1994; Michel PAULY – François REINERT (edd.), *Sigismund von Luxemburg. Ein Kaiser in Europa. Tagungsband des internationalen historischen und kunsthistorischen Kongresses in Luxemburg, 8.–10. Juni 2005*, Mainz 2006; Karel HRUZA – Alexandra KAAR (edd.), *Kaiser Sigismund (1368–1437). Zur Herrschaftspraxis eines europäischen Monarchen*, Wien 2012.

4 K historii projektu a současnému konceptu ediční řady srovnej Petr ELBEL, *Regesta Imperii XI Neubearbeitung: nová regestová edice listin Zikmunda Lucemburského a její ediční zásady*, in: Editorství a edice středověkých pramenů diplomatické povahy na úsvitu 21. století. Směry – tendence – proměny, Pavel Krafl (ed.), Praha 2015, s. 61–74. První svazek nového zpracování Zikmundových regestů viz J. F. Böhmer, *Regesta Imperii. XI. Regesten Kaiser Sigismunds (1410–1437) nach Archiven und Bibliotheken geordnet. Herausgegeben von Karel Hruza. Band 1: Die Urkunden und Briefe aus den Archiven und Bibliotheken Mährens und Tschechisch-Schlesiens.* (= RI XI NB/1) Nach Wilhelm Altmann neubearbeitet von Petr ELBEL, Wien – Köln – Weimar 2012. K projektům vídeňského pracoviště viz též <http://www.oew.ac.at/imafo/arbeitsgruppen/editionsunternehmen-und-quellenforschungmir/regesta-imperii/projekte-ri/sigismund/> (citováno 24. 8. 2014). Viz též pozn. 13.

Medieval Congress v Leedsu, kde badatelé z různých částí Evropy debatovali nad otázkami spojenými se systémem vlády a správy různých Zikmundových zemí. Na podzim 2015 se pak v Brně uskutečnila mezinárodní konference Hof und Kanzlei Kaiser Sigismunds als politisches Zentrum und soziales System.⁵

Také česká historiografie se v nedávné době počala intenzivněji věnovat studiu osobnosti posledního panovníka z lucemburské dynastie na českém trůnu, takže v roce 2009 mohl Josef Válka konstatovat, že „v posledních desetiletích byl Zikmund přijat historiky znovu za českého krále většiny obyvatel zemí České koruny“.⁶ Nespornou zásluhu na tom nese především popularizační biografie Františka Kavky, která představuje dodnes nepřekonané zhodnocení Zikmundovy české vlády.⁷ Ono *znovupřijetí Zikmunda Lucemburského na český trůn českými historiky* našlo svůj odraz i v hodnocení jeho vlády v syntetických pojednáních⁸ a náležitě místo si vydobyl i v několika kapitolách velkolepé fresky lucemburské epochy.⁹

Přesto se ukazuje, že než bude možné znovu uchopit Zikmundovu českou vládu, je třeba vyřešit řadu dílčích problémů spojených s jeho působením na českém trůně. Blížící se v podstatě nepřetržitá řada kulatých výročí skýtá v následujících letech ideální prostor pro důkladné zpracování nejrůznějších stránek doby spojené s *posledním Lucemburkem na českém trůně*. Ostatně mnohá témata jsou znovu otevírána¹⁰ a zřízení samostatného brněnského pracoviště Regest Imperii, které

5 Program a abstrakty příspěvků ze sekce v Leedsu jsou k dispozici na <http://www.leeds.ac.uk/ims/imc/imc2014.html> (citováno 24. 8. 2014). Program brněnské konference je k dispozici na http://www.phil.muni.cz/wpvh/home/Downloads/Hof%20und%20Kanzlei%20Sigismunds_Programm.pdf (citováno 28. 8. 2016). Sborníky z obou akcí jsou připravovány k tisku.

6 Josef VÁLKA, *Zikmund a husité. Jak zakončit (husitskou) revoluci*, ČMM 128, 2009, s. 29. Není bez zajímavosti, že Zikmund Lucemburský se stal v posledních letech hrdinou i v očích široké veřejnosti, a to především díky původně internetovému komiksu *Opráskí sčeskí historje*, který se dočkal i několika dílů knižního vydání a pronikl i do výstavních síní Národního muzea či brněnského Špilberku, srov. Kamil ČINÁTL, *Naše české minulosti aneb jak vzpomínáme*, Praha 2014, s. 331.

7 František KAVKA, *Poslední Lucemburk na českém trůně. Králem uprostřed revoluce*, Praha 1998.

8 Viz především Petr ČORNEJ, *Velké dějiny země Koruny české V. 1402–1437*, Praha – Litomyšl 2000.

9 František ŠMAHEL – Lenka BOBKOVÁ (edd.), *Lucemburkové. Česká koruna uprostřed Evropy*, Praha 2012.

10 Mám zde na mysli především dlouholeté výzkumy Petra Elbela, dotýkající se Zikmundova českého dvora a osob se Zikmundovým dvorem spjatých, viz např. Petr ELBEL, *Úvaha o stavu bádání o dvoře Zikmunda Lucemburského a prezentace prosopografického výzkumu Zikmundových dvořanů z českých zemí*, in: *Dvory a rezidence ve středověku II. Struktura a kultura dvorské společnosti*, D. Dvořáčková-Malá – J. Zelenka (edd.), Praha 2008, s. 231–244; Petr ELBEL, „Scio, quod vos Moravi estis timidi et michi non fideles“. *Moravané ve strukturách dvora Zikmunda Lucemburského*, MHB 12/2, 2009, s. 43–132; Petr ELBEL – Andreas ZAJIC, *Die zwei Körper des Kanzlers? Die „reale“ und die „virtuelle“ Karriere Kaspar Schlicks unter König und Kaiser Sigismund – Epilegomena zu einem alten Forschungsthema I–III*, MHB 15/2, 2012, s. 47–143; MHB 16/1, 2013, s. 55–212; MHB 16/2, 2013, s. 73–157. Aktuálně se touto problematikou zabírá brněnské pracoviště Regest Imperii v rámci projektu GA15-14758S Zikmundova strana v husitských Čechách. Prozatím nejvýraznějším výstupem z něho je zmiňovaná mezinárodní konference Hof und Kanzlei Kaiser Sigismunds als politisches Zentrum und soziales System, která se uskutečnila v listopadu 2015 v Brně, viz pozn. 5.

se soustředí právě na zpracování registů listin a listů Zikmunda Lucemburského uložených v českých archivech a knihovnách, dává naději na ediční zpřístupnění řady pramenů a tím i vytvoření nezbytných předpokladů pro další studium.¹¹

Do kontextu výzkumů brněnského pracoviště Regest Imperii spadá i předkládaná práce, na jejímž počátku stála vlastně jedna předchozímu bádání zcela neznámá zástavní listina Zikmunda Lucemburského na chotěšovské městečko Stod. Původně zamýšlená drobná materiálová studie, která ji měla zpřístupnit, však narážela při svém zrodu na řadu otázek a nejasností a postupně přerostla v analýzu všech Zikmundových zástavních listin na chotěšovské statky.¹² I tato však představovala pouze první krok, neboť řada problémů, které znovu otevřela, se bytostně dotýká mnohých zásadních témat české medievistiky a zaslouží si vědomé návraty. Ať již jde o otázky náplně zakladatelských práv, sekularizace církevních statků v husitské revoluci, kontinuity postoje lucemburských panovníků k církevním institucím či inovace zástavní politiky českých králů Zikmundem Lucemburským.

Není cílem následujících stran tyto otázky vyřešit, ale spíše je znovu otevřít, a to především prostřednictvím důkladné analýzy jednoho z aspektů Zikmundovy zástavní politiky. Během ní nejprve nabídnu rozbor dochovaných pramenů, na jejichž nedostatek si i přes řadu nejasností nemůžeme stěžovat. Poté se zastavím u pohledu dosavadního českého bádání na českou zástavní politiku císaře Zikmunda. Ve stěžejní třetí kapitole se budu v chronologickém sledu věnovat vybraným Zikmundovým zástavním listinám na majetky církevních institucí a základním tendencím v jeho zástavní politice a praxi. V souvislosti s rozbohem odvolacího aktu v Norimberku v roce 1422 se dotknu též otázky kontinuity s předchozím vývojem. Práci uzavřu analýzou zástavních listin dotýkajících se vybraných klášterů a v závěrečném shrnutí naznačím další možnosti a směry, kterými se může studium Zikmundovy zástavní politiky ubírat. Nezbyvá než vyjádřit přání, že se tak skutečně stane a že tato cesta nebude slepou.

11 K brněnskému pracovišti a jeho genezi srovnej Petr ELBEL, *Regesta Imperii XI Neubearbeitung: nová regestová edice*, s. 61–64. První brněnský projekt viz <http://www.phil.muni.cz/wrib/home/projekt-gacr-c-p405-11-0639-2013-uvod> (citováno 28. 8. 2016), aktuálně řešený projekt viz <http://www.phil.muni.cz/wrib/home/zikmundova-strana-projekt-ga-cr-c-ga15-14758s> (citováno 28. 8. 2016).

12 Stanislav BÁRTA, *Zástavní listiny Zikmunda Lucemburského na statky chotěšovského kláštera (1420–1437)*, MHB 15/2, 2012, s. 7–45; upravený text této studie tvoří i kapitolu IV. 1 této práce. Z této materiálové studie vyrostla disertační práce, která představuje základ předložené knihy. Některé pasáže z ní byly v průběhu jejího vzniku nebo během doby publikovány, srovnej Stanislav BÁRTA, *Falzum zástavní listiny Zikmunda Lucemburského pro Václava Sekáče z Újezde z 2. ledna 1421*, *Studia historica Brunensia* 60, 2013, s. 115–133; Idem, *Odvolání zástav statků církevních institucí Zikmundem Lucemburským na obecném sněmu v Norimberku 23. srpna 1422*, *ČMM* 133, 2014, s. 383–407; Idem, *Formulář a typologie zástavních listin Zikmunda Lucemburského v českých zemích (1420–1437)*, *SAP* 66, 2016, č. 1, s. 3–37. Pokračující výzkumy v projektu GA15-14758S Zikmundova strana v husitských Čechách vedly k některým korekcím původních textů, doplnění srovnávací kapitoly o zbraslavském klášteře a celkové revizi rukopisu.

Poznámka k citaci pramenů:

Součástí předkládané práce je katalog zástavních listin na církevní statky v Příloze 1. Jeho úkolem je usnadnit orientaci ve značném množství listin a také ulehčit poznámkovému aparátu práce. Součástí záznamů katalogu jsou totiž odkazy na využité prameny a edice, proto je v poznámkách odkazováno pouze na jednotlivá katalogová čísla v Příloze 1. Výjimku představují citace vybraných pasáží z pramenů v textu práce, v takovém případě odkazují přímo na použitý pramen.

II. PRAMENY A LITERATURA

II. 1 Prameny ke studiu (nejen) Zikmundových zástav

Požadavek na návrat k pramenům může znít mnohdy v pracích historiků jako úvodní povinná fráze, která má ospravedlnit věčné návraty k tématům již mnohokrát pojednaným. Nezřídka ovšem skutečně stojí za to vrátit se zpět a pokusit se svědky dávné minulosti znovu vyslechnout. Třeba jsme jim ještě nepoložili tu správnou otázku anebo jsme část jejich výpovědi prostě přehlédli. O zástavních listinách Zikmunda Lucemburského, a o těch na církevní statky zvláště, to platí beze zbytku. Nejenže dosud nebyly historiky podrobeny důkladnému výslechu, ale ani nebyly vyslechnuty zdaleka všechny. Ne vždy se může historik středověkých dějin radovat z toho, že nalezne prameny nové, v případě Zikmundových listin byla však příležitost k radosti mnohokrát. Bylo to především díky rozsáhlému několikaletému archivnímu výzkumu v souvislosti s přípravou regestové edice listin a listů Zikmunda Lucemburského v rámci edičního podniku *Regesta Imperii*, který odhalil dosud jen matně tušené bohatství českých a především pražských archivů a knihoven.¹³

13 Ediční podnik a jeho zásady stejně jako připravované svazky z českých archivů představuje přehledně ve své studii Petr ELBEL, *Regesta Imperii XI Neubearbeitung: nová regestová edice*. Mezitím již vyšly další dva svazky J. F. Böhmer, *Regesta Imperii. XI. Regesten Kaiser Sigismunds (1410–1437) nach Archiven und Bibliotheken geordnet*, hg. v. Karel Hruza. Band 2. *Die Urkunden und Briefe aus den Archiven und Bibliotheken West-, Nord- und Ostböhmens.* (= RI XI NB/2) Nach Wilhelm Altmann neubearbeitet von Petr ELBEL – Stanislav BÁRTA – Přemysl BAR – Lukáš REITINGER, Wien – Köln – Weimar 2015 a J. F. Böhmer, *Regesta Imperii. XI. Regesten Kaiser Sigismunds (1410–1437). Neubearbeitung nach Archiven und Bibliotheken geordnet. Herausgegeben von Karel Hruza. Band 3: Die Urkunden und Briefe aus den Archiven und Bibliotheken Südböhmens.* (= RI XI NB/3) Nach Wilhelm Altmann neubearbeitet von Petr ELBEL – Přemysl BAR – Stanislav BÁRTA – Lukáš REITINGER, Wien – Köln – Weimar 2016. V rámci projektu

Při studiu Zikmundových zástav máme kromě listin dochovaných v originále k dispozici také plnotextové kopie, jeden svazek královských register z let 1436–1437, nepřeborné množství registů v zápisech revizní komise z let 1453/1454, několik rukopisů s výpisy z nedochovaných svazků královských register a řadu zmínek v listinách jiných vydavatelů.¹⁴ Přehled zástavních listin na církevní statky včetně formy jejich dochování podávám v Příloze 1. Na tomto místě bych však rád věnoval pozornost zhodnocení typů jednotlivých pramenů pro studium všech zástavních listin Zikmunda Lucemburského a na místech, kde to je žádoucí, upozorním na specifika dotýkající se zástavních listin na církevní statky.

Zásadním pramenem pro poznání Zikmundovy zástavní politiky jsou pro nás v originále dochované listiny. Přestože nejsou pramenem nejpočetnějším, mají pro nás prvořadý význam z toho důvodu, že nám dovolují sledovat podrobnosti každé jednotlivé zástavy, její přesné podmínky, popřípadě okolnosti, které k jejímu udělení vedly. Pokud nám nejde o pouhou sumarizaci zástav, můžeme díky těmto listinám proniknout do pestrosti právních ujednání, kterou Zikmund využíval při financování svých záměrů. Například se ukazuje, že v záležitosti jedné zástavy mohlo být vydáno hned několik listin.¹⁵ Zevrubné studium formuláře dochovaných listin nám také může pomoci pochopit prameny jiné, především registry ze zápisů revizní komise, kde můžeme pod stručnými obraty jasně rozpoznat předpokládaná ustanovení původních listin. Také sledování osob, které se podílely na vydávání zástavních listin, může přinést mnohá zajímavá zjištění.

Pro potřeby našeho studia máme k dispozici 44 v originále dochovaných latinských listin, přičemž 27 z nich je přímou zástavou zboží církevní instituce, osm z nich se týká zástavy klášterní berně či povolení klášterům prodat a zastavit statky do určité sumy nebo potvrzení zástavy dojednané představitelem církevní instituce.

GA15-14758S Zikmundova strana v husitských Čechách jsou nyní zpracovávány svazky z pražských a středočeských archivů a knihoven.

14 Část z těchto pramenů byla vytěžena již v rámci registové edice listin a listů Zikmunda Lucemburského ze sklonku 19. století, srov. J. F. Böhmer, *Regesta Imperii. XI. Die Urkunden Kaiser Sigmonds 1410–1437*, 1–2, hg. v. Wilhelm ALTMANN, Innsbruck 1896–1900 (dále jen RI XI). Pro české prostředí se tak stalo mnohdy nedostatečně, jak ukazuje například skutečnost, že v Altmannově edici chybí téměř čtvrtina níže uváděných v originále dochovaných zástavních listin. Listiny známé pouze z výpisů z nedochovaných královských register pak zcela opominul, a to i přes to, že je již v roce 1890 na základě dvou rukopisů vydal Jaromír Čelakovský, viz Jaromír ČELAKOVSKÝ, *O domácích a cizích registrech, zvláště o registrech české a jiných rakouských dvorských kanceláří* (= Rozpravy Královské české společnosti nauk VII. řada, 3. svazek), Praha 1890. V případě zástavních listin na církevní statky se jedná celkem o 52 exemplářů.

15 Kromě zástavní listiny pro nabyvatele zástavy to mohl být například mandát pro představitele církevní instituce, aby umožnil zástavnímu držiteli ujmout se zastaveného zboží, či mandát pro zeměpanské úředníky, aby podpořili nového zástavního držitele v jeho právech. Příklady viz S. BARTA, *Zástavní listiny Zikmunda Lucemburského na statky*, s. 27–28, obdobně viz kapitola IV této práce, nebo též Stanislav BARTA, *Zástavní listiny Zikmunda Lucemburského pro Něpra Duce z Vařin – příklad z ediční praxe Regesta Imperii XI Neubearbeitung*, in: Editorství a edice středověkých pramenů diplomatické povahy na úsvitu 21. století. Směry – tendence – proměny, Pavel Krafl (ed.), Praha 2015, s. 75–97.

Konečně devět latinských listin se dotýká zástav komorních statků či příjmů z nich. Dále se zachovalo 11 originálů německy psaných listin a všechny bez výjimky se týkají zástav na komorní statky. Českých listin se v originále dochovalo 30 a 26 z nich je přímou zástavou statků církevních institucí. Dvě se týkají potvrzení církevních zástav resp. zástavy klášterní berně a zbývající dvě zástavy komorních statků.

Z pohledu pochopení mechanismů jednotlivých zástav a poznání formuláře zástavních listin mají také nezanedbatelnou hodnotu plnotextové kopie dochované v různé formě (ať již se jedná o prosté opisy, inserty, vidimusy apod.). Prozatím jich máme k dispozici 47 kusů. Samostatnou kapitolu představují falza Zikmundových nejen zástavních listin. Je třeba zdůraznit, že falzátorství se zdaleka neomezuje pouze na známé případy Oldřicha z Rožmberka či Kašpara Šlika.¹⁶ Na příslušných místech se zastavím u vybraných falz zástavních listin i pro jiné příjemce.¹⁷

Zásadním pramenem pro poznání především celkového objemu Zikmundových zástavních listin jsou zápisy revizní komise, která zasedala v letech 1453–1454 a měla za úkol přezkoumat královské zápisy z předchozích let.¹⁸ Záznamy komise se dochovaly ve dvou rukopisech z první poloviny 16. století. Oba se od sebe odlišují jen v drobnostech a byly patrně opsány ze stejné předlohy. Jeden z nich si zvolil jako základ své edice v Archivu českém I a II František Palacký, který tak učinil první krok ke zpřístupnění pramenů k zástavám Zikmunda Lucemburského.¹⁹ Nutno upozornit, že komisi nebyly předkládány pouze listiny krále Zikmunda, ale též jeho nástupce Albrechta II. a jeho předchůdců, především Václava IV. a Karla IV. Setkáme se však také s podivuhodnými unikáty (např. dvě listiny Václava II.

16 Přes existenci početné literatury si falzátorství Rožmberka i Šlika zaslouhuje důkladnou revizi. Ke Kašparu Šlikovi srov. nejnověji třídílnou studii P. ELBEL – A. ZAJIC, *Die zwei Körper des Kanzlers? A zpracování některých jeho falz v rámci RI XI NB/2*. Oldřich z Rožmberka se neomezil pouze na vyhotovování falz, ve kterých figuruje jako příjemce on sám, jak dokládají případy listin pro Maternu z Ronova nebo Jana Smila z Křemže. Falza Oldřicha z Rožmberka nejnověji zhodnotil Přemysl Bar v rámci jejich edičního zpřístupnění v RI XI NB/3, srovnej též Přemysl BAR, *Neznámá falza listin Zikmunda Lucemburského a falzátorská činnost Oldřicha II. z Rožmberka*, SMB 6, 2014, s. 69–113.

17 Mám zde na mysli falzum pro Václava Sekáče z Újezdce viz kapitola IV. 1. 2 a pro Herborta z Kolovrat viz kapitola III. 1.

18 Záznam o ustanovení a kompetencích komise viz AČ I, s. 493–494, k činnosti této komise srovnej Karel BERÁNEK – Věra BERÁNKOVÁ, *Zur Tätigkeit einer in den Jahren 1453–1454 zur Revision von Pfandurkunden in Böhmen eingesetzten Kommission*, Folia Diplomatica 2, 1976, s. 187–197. Viz též Rudolf URBÁNEK, *České dějiny III. 2. Věk poděbradský II*, Praha 1918, s. 782–804; Bohuslava ROTTEROVÁ, *Revize feudálního majetku v Čechách v polovině 15. století*, in: *Proměny feudální třídy v Čechách v pozdním feudalismu*, Josef PETRÁŇ (ed.), Praha 1976 (= AUC – Philosophica et historica 1), s. 261–265. K pokusům o revizi zástav v době Zikmunda Lucemburského srovnej kapitola III. 5. 4.

19 Jedná se o rukopisy NA Praha, fond ČDK, sign. RKP 2450, kniha č. 148, pag. 1–236 a NK ČR, oddělení rukopisů, sign. UK XVII A 15, pag. 1–423. Palacký použil rukopis Národní knihovny, viz *Registra zápisův královských i obecných r. 1453 a 1454 sepsaná*, František PALACKÝ (ed.), AČ I, s. 493–546, AČ II, s. 175–208 a 444–481, Praha 1840 a 1842. Zde je vhodné poznamenat, že rukopis Národního archivu je o několik málo detailů bohatší. Navíc ve zcela výjimečných případech u některých záznamů vypadla z Palackého edice například datace.

z roku 1297 pro Hynka z Dubé)²⁰ či listinami jiných vydavatelů (např. plaský opat). Navíc se komisaři při zaznamenávání předkládaných písemností neomezovali pouze na zástavní listiny.

Záznamy revizní komise nám však nepřinášejí pouze informace o celé řadě odjinud neznámých zástav, ostatně v tomto směru již byly mnohokrát vytěženy, ale umožňují nám vhléd do daleko širšího kontextu. Především můžeme sledovat „druhý život“ zástavních listin, to, jak byly děděny, prodávány či vypláceny. Jak na ně byly vystavovány „dobré vůle“, což byl jeden z institutů v Zikmundových zástavních listinách přímo zakotvený. Záznamy též zachycují některé spory o zastavené statky či upozorňují na různé nesrovnalosti. Všímají si ověřovacích prostředků, konfrontují dataci a zaznamenávají pochybnosti o pravosti listin. Registry jsou někdy doplněny o ústní svědectví předkladatelů listin či jiných osob. Královské listiny byly konfrontovány s královskými registry, které měla komise k dispozici. V záznamech je pouze uváděno, zda příslušná listina byla či nebyla nalezena v registrech. Její případná absence neznamena nutně zpochybnění; naproti tomu nesrovnalosti mezi textem listiny a textem v registrech byly důvodem k pečlivému prozkoumání.

Obdobný pramen byl k dispozici též pro Moravu, ovšem rukopis uložený v Archivu Národního muzea je dnes nezvěstný. Ve starém soupisu rukopisů je evidován pod číslem 939 jako *Zlomek Registra zápisů markrabství Moravského z r. 1459* se signaturou XVI B 25 a stal se patrně „obětí“ pozdějších rozsáhlých delimitací, především do tehdejšího Státního ústředního archivu.²¹ Původně je v katalogu poznamenán jako položka, která při delimitaci v muzejním archivu zůstává, dodatečně byl však vyškrtnut. Nelze tedy spolehlivě rozhodnout, zda byl delimitován, či později ztracen v rámci archivu. Díky edici Josefa Emlera víme, že se jednalo o rozsahem nevelkou složku pouhých 18 listů. Právě Emlerova edice a v ní obsažený stručný popis zlomku je dnes pro nás jediným zdrojem informací o tomto nezvěstném prameni.²² Podle Josefa Emlera se mohlo jednat přímo o čistopis originálu pořízeného při revizi. Registry jsou zde daleko obsírnější než v případě záznamů revizní komise české.

20 Viz AČ II, s. 204, č. 441. Jedná se o dvojí vyhotovení ze stejného dne. Tento záznam nebyl doposud na pracovišti Českého diplomatáře podchycen, možná též proto, že patrně ve stejné záležitosti získal Hynek z Dubé dvě listiny již 29. prosince 1293. Zda se jedná o různé nebo totožné listiny bude třeba ještě důkladně prozkoumat.

21 Za laskavé poskytnutí starého, rukou psaného katalogu rukopisů děkuji vedoucí Archivu Národního muzea Dr. Mileně Běličové (viz *Seznam rukopisů archivu Musea království českého*, badatelna Archivu Národního muzea), stejně tak jí patří můj dík i za snahu pohřešovaný rukopis vypátrat a za osvětlení delimitací mezi Archivem Národního muzea a Státním ústředním archivem. K delimitacím ze Sbírký rukopisů srovnej též *Průvodce po fondech a sbírkách Archivu národního muzea*, Jaroslav ČECHURA (red.), Praha 1998, s. 26.

22 *Zlomek register zápisů markrabství moravského z roku 1459*, Josef EMLER (ed.), AČ VII, s. 569–604.

Velice pozoruhodný pramen představují výpisy z nedochovaných královských register pořízené za krále Vladislava Jagellonského. Jednalo se vlastně o tři úzce související seznamy, které měly mapovat ztráty královské komory. První seznam zachycuje statky příslušející *ke království a koruně české*, druhý seznam obsahuje *zboží příslušné manstvím anebo lénem k koruně české* a konečně třetí zaznamenává *zboží duchovní, kteréž jest zapisováno a zastavováno od mnohých klášterův zbořených v království českém válkami skažených*. Seznam lenních statků a duchovních zboží známe ze dvou rukopisů, které využil k jejich edičnímu zpřístupnění Jaromír Čelakovský.²³ Všechny tři seznamy jsou zaznamenány v rukopise uloženém v Archivu Metropolitní kapituly u svatého Víta v Praze, který pro badatelskou veřejnost vytěžil August Sedláček.²⁴

Výpisy obsahují velice stručné česky psané registry s odkazem na příslušný svazek a folio královských register a s uvedením jazyka listiny. Jednotlivé svazky královských register byly průběžně očíslovány s připojením jmen panovníků patrně až v kanceláři Vladislava Jagellonského v souvislosti se snahou zjistit skutečný stav korunního zboží. Z pořízených seznamů vyplývá, že Vladislavova kancelář uchovávala na sklonku 15. století čtyři svazky Zikmundových register označované jako *Liber nonus Sigismundi – Liber duodecimus Sigismundi*.²⁵ Registry vypsané na sklonku 15. století z těchto čtyř svazků zásadním způsobem doplňují mozaiku pramenů dochovaných z různých zdrojů.

August Sedláček při své rekonstrukci královských register využil ještě jiný rukopis z Archivu Metropolitní kapituly, který má ovšem zcela odlišný charakter.²⁶

23 J. ČELAKOVSKÝ, *O domácích a cizích registrech*, s. 100–122. Jedná se o rukopis NA Praha, fond ČDK, sign. RKP 2450, kniha č. 148, pag. 493–567, je to též rukopis, který obsahuje zápisy revizní komise z let 1453/1454, viz pozn. 19. Čelakovský využil také rukopis v literatuře označovaný jako „*strahovský rukopis č. 111*“. Ten je dnes nutno považovat za ztracený. Za spolupráci při místy až detektivní pátrání děkuji správci rukopisných fondů Strahovské knihovny Janu Pařezovi. Ten ho identifikoval dle starších soupisů jako rukopis s novou signaturou D.D.II.15, který měl obsahovat miscellanea z českých dějin z 16. století s rejstříky. Rukopis je veden jako stará ztráta před rokem 1950. Jak se mi posléze podařilo zjistit, ještě v roce 1941 ho měl ze strahovské knihovny zapůjčen archivář Hlavního města Prahy Václav Vojtíšek (viz *Korespondence Strahovského knihovníka Víta Hůlky (1937–1949)* in NA Praha, fond ŘP Strahov, i. č. 711, kart. 1465). K jeho obsahu: kromě výpisů z královských register na pag. 35–51, které editoval Jaromír Čelakovský ve zmíněné práci, obsahoval také řadu opisů listin, např. i zástav (srovnej August SEDLÁČEK, *Zbytky register králův Římských a Českých 1361–1480*, Praha 1914, s. 208, č. 1528) nebo městských privilegií (srovnej *Jaromír Čelakovský: Moje zápisky 1871–1914*, Luboš VELEK – Alice VELKOVÁ (edd.), Praha 2004, s. 74).

24 APH, fond Archiv Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze, sign. Cod. XXXIII, fol. 447–532. Srovnej A. SEDLÁČEK, *Zbytky register*. Sedláčkovu edici považuji pro další bádání hned z několika hledisek za klíčovou, proto se jí níže dostane zvláštní pozornosti.

25 K charakteru register a jejich obsahu srovnej J. ČELAKOVSKÝ, *O domácích a cizích registrech*, s. 35–42 nebo též A. SEDLÁČEK, *Zbytky register*, s. 5–15.

26 APH, fond Archiv Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze, sign. Cod. XXV, na fol. 150r–152r je soupis uvedený „*Proscriptiones regis Sigismundi ab ecclesia sancta Pragensi pro laicis contra ius et phas*“ následován na fol. 152r–155v seznamem nadepsaným „*Secunda vice, quando imperator fuit ingressus, sub*